

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. K.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2018, č. j. JMK 42525/2018, sp. zn. S-JMK 40347/2018/OD/Kš, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2019, č. j. 41 A 23/2018 - 27.

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2019, č. j. 41 A 23/2018 - 27, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 15. 3. 2018, č. j. JMK 42525/2018, sp. zn. S-JMK 40347/2018/OD/Kš, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce, Mgr. Václava Voříška, advokáta, na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti 18 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Brna, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 3. 1. 2018, č. j. ODSČ-64719/17-29, sp. zn. ODSČ-64719/17-FOM/V (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2000 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Žalobce se přestupku dopustil tím, že *I. jako provozovatel vozidla tovární značky Subaru, registrační značky X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při použití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno, na pozemní komunikaci Rakovecká (naproti Rakovecká 24) v Brně dne 31. 8. 2016 v 14:12 hodin, a že II. jako provozovatel vozidla tovární značky Subaru, registrační značky X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při použití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno, na pozemní komunikaci Vaňhalova 1a v Brně dne 24. 10. 2016 v 13:47 hodin.*

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 6. 11. 2019, č. j. 41 A 23/2018 - 27 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

[4] K námitce absence popisu protiprávního jednání krajský soud uvedl, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně pod bodem I. i II. zcela jednoznačně vyplývá, jaké povinnosti měl porušit provozovatel vozidla a k jakému porušení pravidel silničního provozu došlo vozidlem reg. zn. X, přičemž jsou uvedena i zákonná ustanovení, které měl řidič uvedeného vozidla porušit, a je také uvedeno, pod jaké zákonné ustanovení mající znaky přestupku lze porušení pravidel silničního provozu podřadit. Z výroku rozhodnutí je tedy zcela zřejmé, jaké povinnosti měl porušit provozovatel vozidla a jaké řidič vozidla, přičemž z popisu skutku je zcela zřejmé, že toto jednání je popsáno zcela srozumitelně tak, aby nebylo zaměnitelné s jednáním jiným.

[5] K námitce nevedení společného řízení s přestupkem řešeným pod sp. zn. ODSČ-14320/16-Je-PŘ krajský soud uvedl, že samotný způsob vedení řízení správním orgánem (tj. zda správní orgán vede o několika sbíhajících se skutečích společné řízení, či nikoliv) není sám o sobě způsobilý přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud proto nemohl shledat žalobcovu námitku, jejíž podstatou bylo pouze vytknutí nevedení společného řízení prvoinstančním orgánem, důvodnou. Žalobce

pokračování

námítku o nutnosti vést společné řízení uplatnil až v rámci soudního řízení. V rámci správního řízení nenamítal, že by mělo být vedeno společné řízení, přestože o dalších správních řízeních vedených proti sobě musel vědět, proto soud nemohl přezkoumat, zda správní orgány při uložení sankce postupovaly ve shodě se zásadou absorpce trestu, či nikoliv, neboť správní soud není další instancí v rámci správního řízení, proto není povinen, ale ani oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí nad rámec v žalobě uplatněných námitek. Správní soudnictví je naopak ovládáno zásadou dispoziční a je výhradně na žalobci, aby v podané žalobě vymezil důvody, které činí rozhodnutí správního orgánu nezákonným. Pokud jsou žalobní body formulovány vágně, nemohou si správní soudy důvody podané žaloby domýšlet, např. čerpající z průběhu předchozího správního řízení.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě a v jejím doplnění uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítá nezákonnost výroku rozhodnutí orgánu I. stupně pro absenci popisu způsobu spáchání přestupku a nedostatečný popis jednání samého, protože správní orgán I. stupně v prvním případě konstatoval toliko, že jednání spočívá v „neoprávněném zastavení“, v druhém případě v „neoprávněném stání“, aniž by se však z výroku podávalo, proč bylo jednání neoprávněným zastavením či stáním. Z výroku nebylo zřejmé, v čem konkrétně spočívalo jednání žalobce (zda zastavil na chodníku, v křižovatce, na kopci, v zatáčce, případně zda nezaplatil parkovné atd). Tím pádem nebylo možné ani ověřit, zda se vskutku jednalo o neoprávněné zastavení či stání. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019 - 26.

[8] Stěžovatel dále uvedl, že správní orgány porušily zákonnou povinnost vést společné řízení, přičemž o jiném přestupku stěžovatele vedl samostatné řízení. V důsledku toho byl stěžovatel krácen na právu a uložení souhrnného trestu, který má být ukládán na základě zásady absorpce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2020, č. j. 9 As 246/2018 - 37). Stěžovatel nesouhlasí s argumentem krajského soudu, že nevznese námítku již před správním orgánem. Stěžovateli žádná taková povinnost ze zákona nevyplývá. Povinnost správního orgánu k uložení souhrnného trestu na základě absorpční zásady, resp. k vedení společného řízení, naopak vyplývá přímo ze zákona. Zákonodárce přitom tuto nepodmínil návrhem či požadavkem ze strany účastníka řízení. Stěžovatel se u soudu nedomáhal ničeho jiného než zrušení rozhodnutí z důvodu, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem. Právě správní orgán přitom sám musel vědět, že projednává dva skutky stěžovatele separátně. Stěžovatel uznává, že pochybil, příště se jistě bude svého práva domáhat před správním orgánem intenzivněji. Stěžovatel je přesvědčen, že správní orgán měl zákonnou povinnost k vedení společného řízení a na tuto rezignoval. Pokud se stěžovatel dopustil dvou přestupků, v srpnu a v říjnu 2016, a správní orgán nejprve projednal jeden přestupek, v němž rozhodnutí nabylo právní moci v lednu 2017, a teprve v srpnu 2017 pak zahájil řízení pro druhý přestupek, ač mu bylo již v momentě, kdy zahajoval řízení o prvním přestupku (leden 2017) známo, že má projednat dva přestupky stěžovatele, jeví se takový postup právě jako účelové obcházení povinnosti k vedení společného řízení a uložení trestu na základě zásady absorpce.

[9] Závěrem vyjádřil stěžovatel nesouhlas s vyvěšením osobních údajů ohledně jeho osoby a osoby právního zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[10] Na základě výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Podle stěžovatele správní orgán ve výroku nevymezil údajné protiprávní jednání. Uvedl právní kvalifikaci, konstatoval, že se jednalo o „neoprávněné zastavení“ (výrok I.) a „neoprávněné stání“ (výrok II.), není však zřejmé, pro jaké konkrétní jednání byl stěžovatel uznán vinným. Není navíc zřejmé, zda stěžovatel například zastavil v křižovatce, zastavil v působnosti nějaké dopravní značky (a jaké) nebo třeba zda zastavil v nepřehledné zatáčce. Ve výroku není také uvedeno, jaká dopravní značka nebyla případně respektována.

[14] Tato kasační námitka je důvodná.

[15] Správní orgán I. stupně vymezil protiprávní jednání (skutkovou větu) ve výroku rozhodnutí následovně: *I. jako provozovatel vozidla tovární značky Subaru, registrační značky X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při použití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno, na pozemní komunikaci Rakovecká (naproti Rakovecká 24) v Brně dne 31. 8. 2016 v 14:12 hodin, a že II. jako provozovatel vozidla tovární značky Subaru, registrační značky X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při použití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno, na pozemní komunikaci Vaňhalova 1a v Brně dne 24. 10. 2016 v 13:47 hodin.*

[16] Podle § 93 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho

pokračování

spáchání, právní kvalifikaci skutku, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

[17] Rozšířený senát v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS (věc AQUA SERVIS) také zdůraznil, že řádně formulovaný výrok a v něm na prvním místě konkrétní popis skutku je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroků lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky (srov. také obecně k významu výrokové části rozhodnutí např. rozsudek ze dne 9. 12. 2009, č. j. 1 As 67/2009 - 64, bod 26).

[18] Nejvyšší správní soud se shoduje se stěžovatelem, že v souzené věci nebyl skutek ve výroku rozhodnutí popsán dostatečně konkrétně, aby mohl být podřazen pod jednotlivé znaky skutkové podstaty správního deliktu. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, jakým jednáním se měl řidič vozidla dopustit „neoprávněného stání“ a „neoprávněného zastavení“. Porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (podle kterého je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace) je právní kvalifikací, ke které ovšem správní orgán může dospět až na základě podřazení konkrétních skutkových okolností vymezených ve skutkové větě. Z výroku rozhodnutí není patrné, v čem neoprávněné stání a zastavení mělo spočívat. Místo spáchání správního deliktu je pak vymezeno obecně jako „pozemní komunikace Rakovecká (naproti Rakovecká 24)“ a „pozemní komunikace Vaňhalova 1a“.

[19] Z takto formulované skutkové věty není patrné, zda řidič vozidla měl porušit povinnost vyplývající z dopravní značky a už vůbec ne, o jakou dopravní značku mělo jít. Dostatečné vyličení skutkových okolností konkrétního případu je však v souladu s citovanou judikaturou nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o správním deliktu. Jinými slovy, ze skutkové věty výroků vůbec nevyplývají skutkové okolnosti, na jejichž základě by bylo možno určit, že řidič na pozemní komunikaci Rakovecká zastavil neoprávněně či že na pozemní komunikaci Vaňhalova 1a stál po zde vymezenou dobu neoprávněně.

[20] Zatímco některé nedostatky právní věty rozhodnutí o odpovědnosti za přestupek mohou být zhojeny částečně tím, že skutek je jasně popsán ve skutkové větě a tento popis ve spojení s odůvodněním rozhodnutí dává jasnou informaci o tom, jak bylo jednání právně kvalifikováno, nedostatek skutkové věty nelze zhojit poukazem na právní kvalifikaci obsaženou v právní větě (srov. usnesení ve věci AQUA SERVIS, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS).

[21] Skutečnost, že v případě prvního skutku řidič zastavil v místě, kde bylo značkou „zákaz zastavení“ (B 28) zakázáno zastavit, a v případě druhého skutku řidič stál na parkovišti opatřeném značkou „Parkoviště podélné stání“ s dostatkovou tabulkou „Po – Pá 08:00 – 18:00 hod. pouze BUS“, vyplývá pouze z odůvodnění rozhodnutí. S ohledem na závěry vyplývající ze shora citované judikatury však upřesnění zásadních skutkových okolností pouze v odůvodnění rozhodnutí nemůže napravit nedostatky skutkové věty obsažené ve výroku.

[22] Lze tedy shrnout, že výrok rozhodnutí správních orgánů nespecifikoval dostatečně konkrétně skutek, pro který byl stěžovatel uznán odpovědným za přestupek, a rozhodnutí žalovaného je proto zatíženo vadou způsobující jeho nezákonnost, pro niž jej měl krajský soud zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[23] Ačkoliv výše uvedený důvod vede sám o sobě ke zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného, přistoupil soud dále k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích dalších uplatněných kasačních námitek. Zrušující důvod se totiž týká otázky určitosti výroku rozhodnutí správních orgánů a ve vztahu k ostatním kasačním námitkám je napadený rozsudek plně přezkoumatelný. Přitom platí, že „*krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud podotýká, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude)*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud má za to, že níže posouzené otázky, kterými se krajský soud v řízení o žalobě zabýval, mají význam z hlediska dalšího řízení před žalovaným.

[25] Nejvyšší správní soud shledal důvodnou i druhou námitku spočívající v nevedení společného řízení.

[26] Dle § 88 odst. 1 zákona o přestupcích v rozhodném znění platilo, že *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení.*

[27] Stěžovatel v žalobě uvedl, že nyní projednávané spáchání přestupků mělo být spojeno s řízením vedeným u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. ODSČ-14320/16-Je-PŘ. Správní orgán tak podle stěžovatele vyhotovil zcela zbytečně dvě různá rozhodnutí, ačkoliv měl vyhotovit jediné. Na základě těchto rozhodnutí pak stěžovateli uložil uhradit dvě pokuty a také dvoje náklady řízení.

[28] Krajský soud k této otázce uvedl, že stěžovatel námitku o nutnosti vést společné řízení uplatnil až v rámci soudního řízení. V rámci správního řízení nenamítal, že by mělo být vedeno společné řízení, přestože o dalších správních řízeních vedených proti sobě

pokračování

musel vědět, proto soud nemohl přezkoumat, zda správní orgány při uložení sankce postupovaly ve shodě s výše popsanou zásadou absorpce trestu či nikoliv, neboť správní soud není další instancí v rámci správního řízení, proto není povinen, ale ani oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí nad rámec v žalobě uplatněných námitek. Správní soudnictví je naopak ovládáno zásadou dispoziční a je výhradně na žalobci, aby v podané žalobě vymezil důvody, které činí rozhodnutí správního orgánu nezákonným. Pokud jsou žalobní body formulovány vágně, nemohou si správní soudy důvody podané žaloby domýšlet, např. čerpající z průběhu předchozího správního řízení.

[29] Jak je uvedeno již shora, aby rozsudek krajského soudu bylo možné považovat za přezkoumatelný, je nutné, aby soud uvedl v dostatečné míře důvody, na nichž je založen. Z rozsudku krajského soudu přitom nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů soud postupoval, pokud učinil tento závěr. Není z něj ani patrné, že by tento názor sledoval judikaturu Nejvyššího správního soudu. Krajský soud se ani nijak nevypořádal s návrhem stěžovatele na vyžádání si správního spisu ke sp. zn. ODSČ-14320/16-Je-PŘ.

[30] Krajský soud nezkoumal, zda se jednalo o vadu řízení, zda žalovaný byl povinen tuto vadu řízení napravit a zda byl povinen spojit obě předchozí řízení a rozhodnout o nich jediným rozhodnutím. Krajský soud tak neposuzoval, zda byly dány podmínky pro vedení společného řízení, zda předchozí řízení bylo pravomocně skončeno, a nezohlednil ani možnost případného použití zásady absorpce.

[31] K užití absorpční zásady Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, z níž je patrné, že ani nevedení společného řízení není takovou vadou, pro niž by bylo nutné rozhodnutí správních orgánů rušit, byla-li dodržena zásada absorpční. Uložení sankce za správní delikt v jednom řízení nebrání pozdějšímu samostatnému projednání souběžně spáchaných deliktů. Při ukládání sankce za ně však musí být v souladu se zásadou absorpce přihlédnuto k již uložené pokutě. Jak je uvedeno výše, z napadeného rozsudku není ani v této otázce patrné, že krajský soud k této skutečnosti přihlédl, a to i přes to, že stěžovatel již v žalobě upozornil na skutečnost, že musel na uhradit podstatně vyšší částku, než kdyby bylo vedeno společné řízení (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, rozsudek ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017 - 62, rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018 - 87, rozsudek ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 As 301/2018 - 46).

[32] K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného na síti internet Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlašování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Je potřebné doplnit, že Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlašování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu že vytýkané vady nejsou odstranitelné v řízení před krajským soudem, ale lze je odstranit toliko v řízení před správním orgánem, zrušil soud současně i rozhodnutí žalovaného, který je vázán v dalším řízení právním názorem vysloveným výše.

[34] Za této situace je soud povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozsudku krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 8000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč) a dále náklady na zastoupení.

[35] Stěžovatel byl v řízení zastoupen advokátem. Pro určení výše nákladů na zastoupení se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Stěžovatelův zástupce učinil celkem tři úkony právní služby, kterými jsou příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a kasační stížnosti [§ 11 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Soud tedy přiznal stěžovateli náhradu za tři úkony právní služby ve výši 3 x 3100 Kč a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 10 200 Kč. Náklady řízení celkem činí 18 200 Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu